

Arrest

nr. 96 721 van 8 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn van Georgische origine, wonende te Telavi tot 2004. Van 2004 tot 2010 woonde u in Tbilisi.

U kende één heteroseksuele relatie, namelijk met de vader van uw zoon. U ontmoette hem op 5 oktober 2000; hij ontvoerde en verkrachtte u. Jullie waren niet getrouwd, maar woonden samen in Telavi. U omschreef de relatie met uw ex-partner als een 'koude' relatie, in feite verdroegen jullie elkaar niet. U werd door hem geslagen en meermaals verkracht. U hebt dit nooit aangeklaagd bij de autoriteiten. Sinds 8 maart 2004 zijn jullie gescheiden.

U bent homoseksueel. U beseft dit sinds u 15 jaar was en toen u samen was met de vader van uw zoon had u nog meer zekerheid over uw seksuele geaardheid.

U kende slechts één homoseksuele relatie, namelijk met uw buurmeisje M. met wie u opgroeide in Telavi. Zij ging naar Tbilisi voor haar studies in 2002. Zij trouwde in Tbilisi en woont er nog steeds met haar echtgenoot.

In maart 2004 verliet u uw partner, die pas uw homoseksuele relatie met M. had ontdekt via zijn collega. Hij sloeg u met de vuist en u verloor uw tanden en kreeg een hersenschudding. U ging naar het ziekenhuis in Telavi en vervolgens naar uw ouders.

U verhuisde naar Tbilisi met uw zoon eind maart 2010. In Tbilisi liet u uw gebit herstellen bij een arts. U bleef voortaan in Tbilisi wonen. U zette uw relatie met M. voort van zodra u een appartement had gevonden.

Midden mei 2010 keerde de echtgenoot van M. vroeger naar huis van het werk en ontdekte dat jullie een relatie hadden.

Diezelfde dag kwam hij naar uw huis, bedreigde u op straat en sloeg de ramen van uw woning stuk met stenen.

Vier dagen later kwam hij terug met twee of met drie andere mannen; zij zaten in een geparkeerde wagen dicht bij uw huis. U werd in de wagen geduwd, naar een kerkhof gebracht –zij dronken bier maar waren niet dronken- en vervolgens werd u twee maal verkracht door ieder van hen en geslagen.

U werd gevonden door een voorbijganger, die de ziekenwagen belde. U werd gehospitaliseerd van midden tot eind mei 2010 in een ziekenhuis dicht bij het station in Tbilisi. U diende geen klacht in bij de autoriteiten voor deze verkrachting.

Nadat M.'s echtgenoot uw homoseksualiteit ontdekte, kwam de hele buurt het te weten. U werd nagewezen, uitgelachen en mensen werden afstandelijk. Sommigen verboden hun kinderen om met uw zoon te spelen. Uw zoon werd introvert en sprak niet meer tegen u. Ook uw ouders kwamen het te weten. Sindsdien spreken uw broer, zus en vader niet meer tegen u. U hebt wel telefonisch contact met uw moeder.

U hebt beroep gedaan op een mensenrechtenorganisatie maar werd er uitgelachen en weggestuurd door de secretaresse die u vertelde dat er geen wetten bestaan die uw rechten als homoseksueel beschermen. U ondernam hierna geen andere pogingen om uw problemen aan te klagen bij andere organisaties. U hebt nooit melding gemaakt van uw problemen bij de autoriteiten.

U vertrok op 21 juni 2010 vanuit Tbilisi en reisde tot Batumi. Vanuit Batumi nam u de boot tot Odessa en vervolgens ging u naar Lvov. U reisde met een minibus tot België.

U kwam aan in België op 3 juli 2010, aldus uw verklaringen op het gehoor, en op 15 juli 2010 aldus uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

U diende een asielaanvraag in op 15 juli 2010.

Op het gehoor van 10 juli 2012, legde u de volgende documenten neer; uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon en uw universitair diploma.

Op 17 juli 2012, ontving het Commissariaat-generaal, per fax, een kopie van een röntgenfoto van uw gebit (gemaakt op 16.07.2012)."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"U woonde in Telavi en kreeg problemen met uw toenmalige partner, nadat hij ontdekte, via een collega, dat u een relatie had met een vrouw. Hierdoor verliet u Telavi en verhuisde naar Tbilisi. U hervatte er uw relatie met uw vriendin M.. Nadat haar echtgenoot jullie betrapte en te weten kwam dat u een relatie had met zijn vrouw brak hij de ramen van uw huis. Enkele dagen later werd u door hem en zijn vrienden verkracht (CGVS, 10.07.2012, p. 7, 8, 9; CGVS, 09.08.2012, p. 3, 11-14).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vaag bleef over elementen die de kern van uw asielrelaas behelzen.

Ten eerste is het opmerkelijk dat u niet wist in welk ziekenhuis u werd gehospitaliseerd van midden tot eind mei 2010.

U verklaarde ongeveer 20 dagen te zijn gehospitaliseerd nadat u werd verkracht (CGVS, 10.07.2012, p. 7-8; CGVS, 09.08.2012, p. 5). U verklaarde dat dat ziekenhuis dicht bij het station ligt. Meer kon u hierover niet vertellen.

Er kan verwacht worden dat u weet in welk ziekenhuis u hebt gelegen aangezien u er ongeveer een halve maand werd gehospitaliseerd en gedurende de hele periode bij bewustzijn was (CGVS, 09.08.2012, p. 5). Te meer, u verkreeg een medisch attest van dat ziekenhuis -u stelde weliswaar dat u hieraan geen aandacht besteedde (CGVS, 10.07.2012, p. 8; CGVS, 09.08.2012, p. 6) (zie verder)- u onderging er medische onderzoeken, u had een gesprek met uw arts wat betreft de resultaten van uw medische onderzoeken en de voortzetting van de behandeling (CGVS, 09.08.2012, p. 6-8).

Deze omstandigheden wijzen erop dat u deze informatie te weten kon komen.

Ten tweede, wat betreft de datum waarop u werd verkracht, was u eveneens vaag.

Zo stelde u dat u 4 dagen nadat de man van M. de ramen van uw woning brak, werd verkracht (CGVS, 10.07.2012, p. 7). U stelde naar het ziekenhuis te zijn overgebracht dezelfde dag dat u werd verkracht (CGVS, 10.07.2012, p. 7; CGVS, 09.08.2012, p. 14-15).

U kon echter geen precieze datum geven wat betreft de dag waarop u naar het ziekenhuis ging en bijgevolg ook de dag waarop u werd verkracht.

Zo stelde u eerst dat u misschien in mei 2010 werd gehospitaliseerd, waarna u bevestigde dat het zeker in mei 2010 was.

Toen u gevraagd werd van wanneer tot wanneer u dan concreet gehospitaliseerd was, zei u tot slot dat u in het ziekenhuis werd opgenomen ergens midden mei en er tot het einde van de maand verbleef (CGVS, 09.08.2012, p. 5). Zij opgemerkt dat u de datum waarop u een relatie begon met uw ex-partner - mede ook de datum waarop hij u ontvoerde en verkrachtte- (5 oktober 2000) zich nog goed kon herinneren. De datum waarop deze relatie tot een einde kwam, uw ex-partner uw tanden uitsloeg en u naar het ziekenhuis ging in Telavi (8 maart 2004) kon u eveneens meermaals vertellen (CGVS, 10.07.2012, p. 4, 8, 9; CGVS, 09.08.2012, p. 2, 3, 5, 9). Ook recentere data zoals uw vertrek uit Tbilisi (21 juni 2010), uw aankomst in België (3 juli 2010) en de datum van uw asielaanvraag (15 juli 2010) kon u vertellen (CGVS, 10.07.2012, p. 6, 11).

Aangezien u voorgaande data nauwkeurig kon vertellen, is het weinig aannemelijk dat u de dag waarop u door verschillende mannen telkens twee maal werd verkracht (CGVS 9.08.2012, p. 14), niet concreet kunt situeren.

Aangezien voornoemde elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u concrete en gedetailleerde informatie zou kunnen verschaffen, of op zijn minst meer interesse aan de dag zou hebben gelegd, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in belangrijke mate ondermijnd.

Verder wordt opgemerkt dat uw verklaringen inconsistent waren met betrekking tot een aantal cruciale aspecten van uw asielrelaas.

Ten eerste, met betrekking tot het moment waarop u zich omwille van de verkrachting door de man van M. en zijn vrienden naar een mensenrechtenorganisatie begaf.

Zo stelde u tijdens uw eerste interview bij het Commissariaat-generaal dat u naar deze mensenrechtenorganisatie stapte kort nadat de man van M. uw ramen brak, een incident dat plaatsgreep midden mei 2010 (CGVS, 10.07.2012, p. 13).

Tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal zei u dat u zich tot deze mensenrechtenorganisatie wendde 2 weken nadat u werd verkracht, toen u zich beter voelde (CGVS, 09.08.2012, p. 10, 15), wat, gerekend vanaf het door u verklaarde moment van de verkrachting, begin juni 2010 betekent.

Tijdens uw interview op 2 oktober 2012 verklaarde u tot slot dat u zich naar deze organisatie begaf ongeveer in het midden van de maand mei.

Geconfronteerd met uw inconsistente verklaringen, stelde u dat u pas naar de mensenrechtenorganisatie ging nadat u het ziekenhuis verliet, u zich midden mei inderdaad in het hospitaal bevond en u zich bijgevolg pas eind mei tot de mensenrechtenorganisatie richtte (CGVS, 02.10.2012, p. 3-4).

Echter, het louter herhalen van een van beide tegenstrijdige versies is niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen, bijgevolg blijft deze tegenstrijdigheid overeind.

Ten tweede, wat betreft het aantal personen dat u verkrachtte, waren uw verklaringen eveneens inconsistent.

U verklaarde in eerste instantie dat de echtgenoot van M. met de auto naar u toe kwam samen met drie andere personen en ieder van hen u verkrachtte (CGVS, 10.07.2012, p. 7).

Later, tijdens uw tweede interview bij het Commissariaat-generaal, stelde u dan weer dat bij deze verkrachting slechts 3 personen betrokken waren, meer bepaald de man van M. en 2 anderen en u door ieder van hen tot tweemaal toe verkracht werd (CGVS, 09.08.2012, p. 13-14).

Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat de personen die u verkrachtten met drie waren, de man van M. inbegrepen en u zich niet meer herinnerde wat u verklaard had (CGVS, 02.10.2012, p. 3).

Welnu, deze verklaring heft de tegenstrijdigheid niet op. Er kan immers van u verwacht worden dat u, ondanks het delicate karakter van een verkrachting, weet door hoeveel personen u werd verkracht.

U slaagde er namelijk in een beschrijving te geven van de personen die u verkrachtten qua uiterlijke kenmerken en kledij.

Eén van de personen beschreef u als slank, groot, grijsjarig, hij had een grote neus. De andere was knap, had een lichte huid, was van middelmatige grootte en de derde persoon was de man van M.. Hij is klein en heeft krullend haar. Ze droegen allen een jeansbroek. Eén van hen droeg een jeansvest of een

rode sportjas. Een andere droeg een zwarte T-shirt. Nog een ander van hen droeg, vermoedt u, een gekleurde T-shirt (CGVS, 09.08.2012, p. 13).

Daar bovengenoemde elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u verwacht worden dat u hierover coherente en consistente verklaringen zou afleggen, wat in casu niet het geval was.

Hierdoor komt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang.

Tevens dient te worden vastgesteld dat er in uw hoofde sprake is van een manifest gebrek aan interesse met betrekking tot (het verdere verloop van) uw medische problemen.

Zo verklaarde u dat u tijdens uw ziekenhuisopname na de verkrachting verschillende tests en onderzoeken moest ondergaan.

Achteraf kreeg u te horen dat de resultaten van deze testen slecht waren. U kon echter niet aangeven waarom deze resultaten slecht waren en wat dat precies inhield. Het medische personeel zou u hierover niet hebben ingelicht. Men vertelde u gewoon dat het onderzoeksresultaat slecht was en gaf u een brochure van een instantie die u kon adresseren voor verdere behandeling.

Zelf heeft u echter niet eens gevraagd naar wat dit slechte resultaat precies inhield en u wendde zich evenmin tot de instantie waarvan u een brochure kreeg, naar eigen zeggen omdat u geen tijd had om medische verzorging te zoeken (CGVS, 09.08.2012, p. 7-9 en CGVS 2.10.2012, p. 4) alsook omdat u bang was en een depressie had (CGVS 2.10.2012, p. 4).

Deze verklaring is echter niet afdoende, te meer omdat u na uw ontslag uit het ziekenhuis, meer bepaald begin juni 2010, wel nog naar Telavi ging om er een duplicaat van uw geboorteakte af te halen (CGVS 2.10.2012, p. 2) en u zich, zoals eerder aangehaald, nog tot een mensenrechtenorganisatie zou hebben gewend (CGVS 2.10.2012, p. 3).

Ook legde u geen medisch attest neer ter staving van deze depressie. Bijgevolg kan het lijden aan een depressie niet worden weerhouden als afdoende argument voor het gebrek aan interesse in uw onderzoeksresultaten.

In ditzelfde verband dient er eveneens op gewezen te worden dat u stelde dat u een medisch attest had ontvangen van het ziekenhuis waar u werd gehospitaliseerd nadat u werd verkracht (CGVS, 10.07.2012, p. 8). U stelde ook dat u na de slagen die u kreeg van uw ex-partner een medisch attest verkreeg in verband met een opgelopen hersenschudding. Dit document bevindt zich in de woning van uw ouders in Telavi (CGVS, 09.08.2012, p. 4).

U legde deze attesten niet voor ten tijde van uw asielaanvraag, noch tijdens het gehoor van 10 juli 2012, noch tijdens het gehoor van 9 augustus 2012 en ook niet tijdens het gehoor van 2 oktober 2012.

Tijdens het gehoor van 10 juli 2012 kreeg u een faxnummer waarop u documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas kon faxen.

Op het gehoor van 8 augustus 2012 werd u expliciet gevraagd naar bovenvermelde documenten en verkreeg u opnieuw het faxnummer waarop u ze kon faxen naar het Commissariaat-generaal (CGVS, 10.07.2012, p. 8, 17; CGVS, 09.08.2012, p. 8).

Tot op heden heb ik deze documenten niet mogen ontvangen, noch ontving ik een verantwoording/toelichting naar de eventuele moeilijkheden die u zou ondervinden voor het versturen of bekomen van deze documenten.

U stelde dat beide attesten thuis in Telavi lagen en dat u er geen aandacht aan had geschonken (CGVS, 10.07.2012, p. 8; CGVS, 09.08.2012, p. 4). Welnu, dit is geen afdoende uitleg opdat u deze documenten niet zou overmaken aan het Commissariaat-generaal.

Aangezien deze documenten verband houden met essentiële elementen uit uw asielrelaas kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u ze voorlegt. U verklaarde nog in contact te zijn met uw moeder (CGVS, 10.07.2012, p. 16). Bijgevolg mag aangenomen worden dat u deze documenten kunt bekomen via uw moeder.

Er dient gesteld dat bovenvermelde attitude wijst op een gebrek aan participatie. Sinds uw aankomst in België, in juli 2010, had u immers voldoende tijd om de nodige documenten te bekomen.

Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en de door u verklaarde vrees voor vervolging verder aangetast.

Wat betreft uw reisweg, verklaarde u dat u vanuit Oekraïne met een minibus naar België reisde en u zonder internationaal paspoort probleemloos de Europese Unie zou zijn binnengekomen (CGVS 10.7.2012, p. 5, 10-11).

Dit is echter weinig waarschijnlijk.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat niet EU-burgers aan de grenzen van het Schengengebied onderworpen worden aan zeer strenge individuele identiteitscontroles. Voor binnenkomst in de Schengenruimte dient u als niet EU-burger hetzij in het bezit te zijn van een geldig reisdocument en/of een geldig Schengenvisum, hetzij een asielaanvraag in een zogenaamd grensland zoals Polen of Slowakije in te dienen. Gelet op het feit dat u verklaarde dat u slechts één asielaanvraag

hebt ingediend, namelijk in België (CGVS, 10.07.2012, p. 3), is het dan ook niet aannemelijk dat u erin geslaagd zou zijn zonder geldig reisdocument de Schengenzone binnen te komen.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Georgisch internationaal paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS 10.07.2012, p. 5), bewust achterhoudt voor de Belgische asiinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Dit vermoeden wordt nog versterkt door verschillende andere elementen.

Zo bleef u erg vaag over het document dat tijdens uw reis gebruikt zou zijn.

Eerst verklaarde u dat het om uw Georgische identiteitskaart ging. Daarna zei u dan weer dat het geen identiteitskaart was, maar u een Georgisch paspoort had (CGVS 10.07.2012, p. 5).

Toen u hierover om verduidelijking werd gevraagd, stelde u uitdrukkelijk dat het een Georgisch paspoort was, maar het geen internationaal paspoort betrof. Even later gaf u dan weer toe dat u eigenlijk niet wist of het een internationaal paspoort was of niet, maar het een Georgisch paspoort was waarmee u het land kon verlaten (CGVS 10.07.2012, p. 10).

Op de vraag of er dan een visum in dit document zat, moest u het antwoord schuldig blijven aangezien u daar geen aandacht aan besteed had (CGVS 10.07.2012, p. 11).

Gezien het persoonlijke belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland Georgië, jegens hetwelke u verklaarden een ernstige vrees te koesteren, is het echter niet aannemelijk dat u hieraan geen aandacht zou hebben besteed.

Het is in dit opzicht evenmin aannemelijk dat u hierover niet werd ingelicht door de smokkelaar, die u hielp met dit document, en u geen praktische afspraken zou hebben gemaakt, noch met uw smokkelaar, J., noch met de chauffeur van de minibus waarmee u de EU binnenkwam, over wat er diende te gebeuren bij eventuele grenscontroles (CGVS, 10.07.2012, p. 5, 6, 11). Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU, is het immers onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van de documenten die gebruikt worden om te tonen in geval van controle of van wat er dient te gebeuren indien er iets zou mislopen.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van dien aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming kan worden weerhouden.

Wat betreft de in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon en uw universitair diploma), dient te worden opgemerkt dat ze enkel persoonsgegevens bevatten, die hier niet betwist worden.

Bijgevolg wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande appreciatie.

De röntgenfoto van uw gebit toont hoogstens aan dat uw gebit werd beschadigd, maar geeft geen informatie over de omstandigheden waarin deze beschadiging plaatsvond.

Bijgevolg kan deze röntgenfoto het ongeloofwaardige karakter van uw relaas niet herstellen. “

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster roept in haar verzoekschrift van 29 oktober 2012 een schending in van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en de motiveringplicht.

Verzoekster is van oordeel dat de commissaris-generaal niet afdoende heeft onderzocht of er in haar hoofde in geval van terugkeer naar haar land van herkomst, sprake is van een risico op vervolging om redenen zoals omschreven in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), waarbij zij geen beroep zal kunnen doen op de bescherming van de autoriteiten van haar land.

Zij stelt dat de commissaris-generaal weigert geloof te hechten aan het feit dat zij in haar land van herkomst het slachtoffer werd van verkrachting wegens haar seksuele relatie met M..

Verzoekster merkt op dat verkrachting een dermate traumatische ervaring is, dat het geen evidentie is “om er zomaar vlotjes tijdens een verhoor over te praten” (zie het verzoekschrift, p. 2).

Bovendien, zo stelt zij, kan niets uitsluiten dat *“verzoekster zich van deze traumatische gebeurtenis weinig of helemaal niets meer kan herinneren en/of de feiten bewust verdringt”* (zie het verzoekschrift, p. 2).

Verzoekster voert aan dat zij tijdens de verschillende verhoren op het Commissariaat-generaal aangaande haar verkrachting in mei 2010 in Georgië ondervraagd werd door V. G. N., in aanwezigheid van haar vorige raadsman en stelt dienaangaande dat deze verhoren niet met de nodige voorzichtigheid werden afgenomen.

Zo dient volgens verzoekster vastgesteld te worden dat zij niet door een psychologe of een deskundige inzake verhoren van mensen met trauma's, werd ondervraagd.

Dit in acht genomen moet volgens verzoekster vastgesteld worden dat de commissaris-generaal haar relaas niet op afdoende manier heeft onderzocht en geen rekening heeft gehouden met alle elementen ervan, met name het uiterst delicate karakter van een verkrachting, waarvan zij het slachtoffer was.

Juist dit uiterst delicate karakter van de agressie zou, volgens verzoekster, de vastgestelde desinteresse in haar medische problemen en in de ernst van haar asielprocedure, kunnen verklaren.

Zij herhaalt dat door de commissaris-generaal met dit aspect geen rekening werd gehouden.

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal minstens de bijstand van een psychologe of een deskundige inzake verhoren van mensen met trauma's, had moeten inschakelen of haar door een dergelijk persoon had moeten laten verhoren.

Verzoekster besluit dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster wijst erop dat zij een röntgenfoto van haar gebit aan de commissaris-generaal heeft overgemaakt en dat uit deze foto kan worden afgeleid dat verzoeksters tanden bijna allemaal vals zijn terwijl zij nog op jonge leeftijd is.

Zij vervolgt dat zij tijdens haar verhoor duidelijk heeft uiteengezet dat zij door haar echtgenoot zodanig werd mishandeld dat zij daardoor bijna alle tanden verloren is en stelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd heeft waarom met dit begin van bewijs geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van haar asielrelaas.

Verzoekster besluit opnieuw dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst, nagelaten om rekening te houden met het subjectieve element van haar vrees enerzijds en anderzijds met haar persoonlijke, sociale en familiale achtergrond, met name dat haar familie en een mensenrechtenorganisatie haar in Georgië helemaal niet steunen, dat vrouwen nog steeds sociaal zwak staan en dat in Georgië een homoseksuele relatie nog steeds taboe is en de sociale vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen er nog uiterst sterk aanwezig zijn.

Verzoekster verwijst naar rubrieken 40 en 41 van het *“Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van het UNHCR, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging rekening moet worden gehouden met het subjectieve element enerzijds en de familiale, etnische, sociale en persoonlijke achtergrond van de aanvrager anderzijds.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal geen rekening hield *“met de reeds door verzoekster in Georgië ondergane vervolgingen en onmenselijke behandelingen, met de nog steeds dagelijkse praktijk van vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen in Georgië, met het uitgebreid sociaal stigma welke in Georgië nog steeds rust op homoseksualiteit, met de vaststelling dat verzoekster in haar land geenszins de bescherming kan inroepen van de Georgische autoriteiten, met de ernstige mishandelingen waarvan zij als vrouw in Georgië het slachtoffer was,...”* (zie het verzoekschrift, p. 3).

Uit mensenrechtenrapporten blijkt volgens verzoekster ook voldoende dat zij in Georgië geen beroep kan doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten.

Zij wijst erop dat *“in Georgië (niet alleen) sprake (is) van een groot aantal gevallen van huishoudelijk geweld, van sterke vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen en van de uitdrukkelijke afwijzing van homoseksualiteit door de Georgische Orthodoxe Kerk (cf. US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, 2010 Human Rights Report Georgia, dd. 24.05.2012, “Section 6 Discrimination, Societal Abuse, and Trafficking in Persons, “Women” en “Societal Abuses, Discrimination, and Acts of Violence Based on Sexual Orientation and Gender Identity”)”* maar bovendien van *“straffeloosheid, willekeurige arrestaties, invloeden van buitenaf bij gerechtelijke beslissingen,.....”* (zie het verzoekschrift, p. 4). Verzoekster verwijst hiervoor opnieuw naar het mensenrechtenrapport over Georgië van 2010 van de US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor (Introduction, p. 1).

Derhalve heeft de commissaris-generaal volgens haar zijn beslissing niet afdoende gemotiveerd en heeft hij aldus de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verzoekster herhaalt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van haar vrees voor vervolging bij een terugkeer naar haar land van herkomst, *“heeft nagelaten rekening te houden met het subjectieve element van verzoeksters angst/vrees en met de weinig rooskleurige situatie van mensenrechten in Georgië anderszijds”* (zie het verzoekschrift, p. 4).

Verzoekster meent dat in geval van haar terugkeer naar haar land van herkomst, zij een reëel risico op ernstige schade loopt, waartegen zij geen bescherming van de Georgische autoriteiten kan invoeren, in de zin van doodstraf of executie en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst.

Verzoekster besluit dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de commissaris-generaal haar asielaanvraag op een afdoende manier heeft getoetst aan artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster vraagt de Raad om de bestreden beslissing te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te erkennen of haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing te vernietigen *“waarbij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen bijkomende onderzoeksdaeden worden bevolen, met name :*

- *Verzoekster opnieuw te horen*
 - *Mogelijkheid voor verzoekster om de bescherming in te roepen van de Georgische autoriteiten.”*
- (zie het verzoekschrift, p. 5)

2.2. De Raad benadrukt dat de invoering van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde in de zijn beslissing vooreerst vast dat verzoekster onaannemelijk vaag bleef over de kernelementen in haar asielaanvraag, met name met betrekking tot haar hospitalisatie en de datum waarop zij werd verkracht. Ook merkte de commissaris-generaal op dat verzoeksters verklaringen inconsistent waren met betrekking tot het moment waarop zij zich naar een mensenrechtenorganisatie begaf en het aantal personen dat haar verkrachtte.

Verzoekster merkt op dat haar verkrachting een dermate traumatische ervaring is, dat het geen evidentie is *“om er zomaar vlotjes tijdens een verhoor over te praten”* (zie het verzoekschrift, p. 2). Bovendien kan volgens haar niets uitsluiten dat *“verzoekster zich van deze traumatische gebeurtenis weinig of helemaal niets meer kan herinneren en/of de feiten bewust verdringt”* (zie het verzoekschrift, p. 2). Zij meent dat de ambtenaar die het verhoor afnam niet de nodige voorzichtigheid aan de dag legde tijdens de verhoren op het Commissariaat-generaal en stelt dat zij door een psychologe of een deskundige inzake verhoren van mensen met trauma's, moest worden ondervraagd.

De Raad merkt op dat verzoekster geen medisch attest voorlegt welke haar verwachtingen kan staven.

De Raad wijst erop dat de bewijslast nochtans in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het voor hem onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Verzoekster slaagt hier in casu niet in.

Bovendien mag van een persoon die verklaart haar land te hebben verlaten uit vrees voor haar leven, en die stelt dat zij zich omwille van de traumatische gebeurtenissen, de feiten niet meer kan herinneren of bewust verdringt en daardoor haar vluchtrelaas niet kan vertellen, worden verwacht dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept om haar psychologische problemen concreet te staven en/of te laten behandelen, hetgeen verzoekster echter nagelaten heeft om te doen.

Uit niets blijkt aldus dat verzoekster niet in staat was om verhoord te worden in het kader van haar asielprocedure, noch dat de door haar voorgehouden geheugenproblemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag. Uit de verhoorverslagen blijkt niet dat verzoekster niet in staat was haar asielaanvraag chronologisch, gestructureerd en gedetailleerd weer te geven.

Waar verzoekster nog laat gelden dat zij moest worden ondervraagd door een psychologe of een deskundige inzake verhoren van mensen met trauma's, wijst de Raad erop dat de ambtenaar van het Commissariaat-generaal in alle onafhankelijkheid oordeelt, los van enig persoonlijk belang. Verzoekster toont bovendien niet aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen, niet overeenstemt met wat zij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist gehoor.

De vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden blijven derhalve onverkort gelden.

Verder stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing een manifest gebrek aan interesse vast in hoofde van verzoekster met betrekking tot het verdere verloop van haar medische problemen.

Verzoekster voert aan dat het uiterst delicate karakter van de ondergane mishandelingen haar desinteresse in haar medische problemen en in de ernst van haar asielprocedure kunnen verklaren en dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden.

Verzoekster herhaalt dat de commissaris-generaal minstens de bijstand van een psychologe of een persoon, deskundig inzake het verhoor van mensen met trauma's, had moeten inschakelen of haar zelfs door een dergelijk persoon had moeten laten verhoren. Verzoekster besluit dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

De Raad is van oordeel dat het *“delicate karakter van de mishandelingen”* haar desinteresse geenszins kan verklaren. De Raad erkent dat wel elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat. Nochtans zijn de aangehaalde gebeurtenissen evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat

verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Wat betreft de bijstand van een psychologe of een deskundige inzake verhoren van mensen met trauma's had moeten inschakelen, wijst de Raad op de bespreking dienaangaande.

Bovendien wees de commissaris-generaal er in zijn beslissing op dat verzoekster het medisch attest van het ziekenhuis waarin zij werd gehospitaliseerd na haar verkrachting, en het medisch attest met betrekking op de hersenschudding die zij opliep door de slagen die zij kreeg van haar ex-partner, niet bijbracht. De Raad stelt vast dat de vaststelling in de bestreden beslissing omtrent het ontbreken van de medische attesten, onbesproken blijft in het verzoekschrift.

De Raad wees er reeds op dat indien redelijkerwijze van verzoekster kan worden verwacht dat zij bewijzen voorlegt, op basis van haar medewerkingsplicht mag worden verwacht dat zij alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen en bij de onmogelijkheid om die bewijzen neer te leggen, zij minstens een redelijke verklaring dient te verschaffen voor het ontbreken ervan en dient aan te tonen dat zij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Ook het ontbreken van enige verklaring keert zich tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

De commissaris-generaal was verder van oordeel dat het onaannemelijk is dat verzoekster erin geslaagd is zonder geldig reisdocument, de Schengenzone binnen te komen waardoor, in samenhang met haar vage verklaringen over haar identiteitsdocumenten, in zijn hoofde het vermoeden rijst dat verzoekster haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische autoriteiten.

Gezien het risico op sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers aan de grens bij het binnenkomen in de EU, achtte de commissaris-generaal het bovendien erg onwaarschijnlijk dat hierover geen praktische afspraken werden gemaakt.

Ook deze motivering wordt onbesproken gelaten in het verzoekschrift.

De motieven van de beslissing zijn pertinent en worden als zodanig door de Raad overgenomen.

Tenslotte merkte de commissaris-generaal op dat identiteitskaart van verzoekster, haar geboorteakte en die van haar zoon en diens universitair diploma louter persoonsgegevens bevatten en de röntgenfoto van haar gebit geen informatie biedt over de omstandigheden waarin de beschadiging plaatsvond.

Verzoekster voert aan dat zij een röntgenfoto van haar gebit aan de commissaris-generaal heeft overgemaakt en dat uit deze foto blijkt haar tanden bijna allemaal vals zijn terwijl zij nochtans van jeugdige leeftijd is. Zij stelt dat zij tijdens haar verhoor duidelijk heeft uiteengezet dat zij door haar echtgenoot zodanig werd mishandeld dat zij daardoor bijna alle tanden verloren is en dat de commissaris-generaal in zijn beslissing geenszins gemotiveerd heeft waarom met dit begin van bewijs geen rekening werd gehouden. Verzoekster besluit dat er opnieuw sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Uit de vaststelling dat verzoeksters tanden bijna allemaal vals zijn terwijl zij nog een jonge vrouw is, kan de Raad niet afleiden dat deze handicap verband houdt met haar beweerde problemen. De Raad is van oordeel dat de röntgenfoto geen informatie biedt over de omstandigheden waarin de beschadiging van het gebit gebeurde.

Wat betreft de overige neergelegde documenten betwist verzoekster de vaststelling niet dat deze loutere persoonsgegevens bevatten. Die vaststelling wordt door de Raad overgenomen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift nog aan dat de commissaris-generaal niet afdoende heeft onderzocht of er in haar hoofde bij terugkeer naar haar land van herkomst, sprake is van een risico op vervolging om redenen zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag waarbij zij geen beroep zal kunnen doen op de bescherming van de Georgische autoriteiten.

Ook heeft de commissaris-generaal volgens haar bij de beoordeling van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar haar land van herkomst, nagelaten rekening te houden met het subjectieve element van de vrees enerzijds en anderzijds met de persoonlijke, sociale en familiale achtergrond van verzoekster, met name dat haar familie en een mensenrechtenorganisatie in Georgië haar helemaal niet steunden, dat vrouwen nog steeds sociaal zwak staan en dat in Georgië een homoseksuele relatie nog steeds taboe is en de sociale vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen er nog uiterst sterk aanwezig is.

Verzoekster verwijst naar bepaalde rubrieken uit het UNHCR Handbook waarin gesteld wordt dat bij de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging rekening moet worden gehouden met het subjectieve element enerzijds en de familiale, etnische, sociale en persoonlijke achtergrond van de asielzoeker anderzijds.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal geen rekening hield *“met de reeds door verzoekster in Georgië ondergane vervolgingen en onmenselijke behandelingen, met de nog steeds dagelijkse praktijk van vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen in Georgië, met het uitgebreid sociaal stigma*

welke in Georgië nog steeds rust op homoseksualiteit, met de vaststelling dat verzoekster in haar land geenszins de bescherming kan inroepen van de Georgische autoriteiten, met de ernstige mishandelingen waarvan zij als vrouw in Georgië het slachtoffer was,..." (zie het verzoekschrift, p. 3).

Uit mensenrechtenrapporten blijkt volgens verzoekster voldoende dat zij in Georgië geenszins beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten.

Zij wijst erop dat "in Georgië (niet alleen) sprake (is) van een groot aantal gevallen van huishoudelijk geweld, van sterke vooroordelen ten aanzien van homoseksuelen en van de uitdrukkelijke afwijzing van homoseksualiteit door de Georgische Orthodoxe Kerk (cf. US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor, 2010 Human Rights Report Georgia, dd. 24.05.2012," Section 6 Discrimination, Societal Abuse, and Trafficking in Persons, "Women" en "Societal Abuses, Discrimination, and Acts of Violence Based on Sexual Orientation and Gender Identity")" maar bovendien van "straffeloosheid, willekeurige arrestaties, invloeden van buitenaf bij gerechtelijke beslissingen,....." (zie het verzoekschrift, p. 4). Verzoekster verwijst hiervoor opnieuw naar het mensenrechtenrapport over Georgië van 2010 van de US State Department, Bureau of Democracy, human rights and labor (Introduction, p. 1).

Zij besluit dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd en de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden.

De Raad stelt op basis van de motivering van de bestreden beslissing vast dat wel degelijk *in concreto* werd onderzocht of verzoekster omwille van haar seksuele geaardheid in haar land van herkomst werd blootgesteld aan een reëel risico op vervolging, maar dat omwille van hierboven vermelde redenen, geen geloof wordt gehecht aan het asielrelaas van verzoekster.

Waar verzoekster voorhoudt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het subjectieve element van haar vrees, haar persoonlijke, sociale en familiale achtergrond en de behandeling van homoseksuelen in Georgië, wijst de Raad erop dat de vrees van verzoekster tevens gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat deze niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd, *quod non in casu* (RvS 22 april 2003, nr. 118.506).

De bewering van verzoekster dat zij geen beroep kan doen op de autoriteiten in haar land van herkomst, doet geen afbreuk aan de vastgestelde onwetendheden en tegenstrijdigheden die leiden tot het besluit dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht. Bovendien merkt de Raad op dat verzoekster tijdens haar verhoren op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij geen problemen heeft ervaren met de Georgische autoriteiten omwille van haar seksuele geaardheid (zie het verhoorverslag van 10 juli 2012, p. 13) en dat zij geen poging heeft gedaan om bij de autoriteiten klacht in te dienen (zie het verhoorverslag van 10 juli 2012, p. 14; het verhoorverslag van 9 augustus 2012, p. 11).

Waar verzoekster verwijst naar het mensenrechtenrapport over Georgië van 2010 van het "US State Department", antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat niet aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Verzoekster voert aan dat in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van doodstraf of executie en foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst, waartegen zij geen bescherming van de Georgische autoriteiten kan inroepen,

Een ongeloofwaardig relaas kan echter niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster brengt bovendien geen concrete elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar drie verhoren op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

De commissaris-generaal heeft zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster driemaal werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens deze verhoren op 10 juli, 9 augustus en 2 oktober 2012, telkens in bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Georgische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet, slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE